

dringen, lyder saaledes: „Indenrigsministeren kan i Tilfælde, hvor det skønnes, at en Kasses vedtægtsmæssige Understøttelse med ovennævnte Tillæg ligger for nær op ad de for Faget eller Grupper indenfor Faget gældende Lønninger, paalægge Kassen at nedsætte den vedtægtsmæssige Understøttelse med et passende Beløb.“, lider af to ikke uvæsentlige redaktionelle Mangler. Den ene Mangel er den, at der ikke staar, hvorledes det Skøn skal tilvejebringes over, om Understøttelsen ligger for nær op ad den almindelige Lønningsindtægt, og der staar dernæst ikke noget om, hvad der skal forstaaes ved „et passende Beløb“: at Understøttelsen skal være „et passende Beløb“ fjernet fra Arbejdsfortjenesten. Flertallet har søgt at afhjælpe disse to Mangler gennem Ændringsforslag Nr. 3, og vi har søgt at afhjælpe dem paa den Maade, at Skønnet skal tilvejebringes ved, at Arbejdsledelsesinspektøren afgiver Indstilling i saa Henseende og Indenrigsministeren saa paa Grundlag af denne Indstilling fastsætter, om en Kasses Understøttelsesbidrag skal nedsættes eller ikke; Arbejdsledelsesinspektøren skal gøre Indstilling om, hvorvidt Understøttelsen overstiger de tre Fjerdedele i al Almindelighed af Arbejdsfortjenesten, og Indenrigsministeren skal saa fastsætte, om Kasserne skal reducere deres Tilskud, deres Understøttelse, hvad de selvfølgelig skal for de arbejdsløse Vedkommende, der her er Tale om, hvis den overstiger tre Fjerdedele af Arbejdsindtægten. Dernæst fastsættes der, som det allerede fremgaar af det, jeg har sagt, hvad der efter Flertallets Forstaaelse maa anses som en passende Afstand mellem Understøttelse og Arbejdsfortjeneste, en passende Afstand i Arbejdets Favør; den skal være en Fjerdedel af Arbejdsindtægten, altsaa, Understøttelsen maa ikke for dem, her er Tale om, overstige tre Fjerdedele af den sædvanlige Arbejdsfortjeneste i vedkommende Fag eller vedkommende Faggruppe. Vi har imidlertid gjort en Undtagelse i denne Bestemmelse overfor dem, hvis Understøttelse ikke ved samtlige Tillæg kan bringes op over Minimumsunderstøttelsen, som omtales i Lovforslaget. For disses Vedkommende har vi ment i Analogi med det af Ministeren udarbejdede Ændringsforslag Nr. 2 til § 4 om Begrænsningen af Understøttelsen til Ægtefæller, at Understøttelserne i saadanne Tilfælde ikke bør nedsættes mere, end det er nødvendigt, for at der vedblivende kan være en økonomisk Interesse

af væsentlig Betydning for vedkommende forbundet med at komme i Arbejde fremfor vedblivende at gaa ledig. Det bliver altsaa en glidende Skala, der saaledes indføres her, og en saadan har det efter Flertallets Mening store Gode, at jo lavere vedkommendes Arbejdsfortjeneste var, desmindre behøver man at nedsætte Understøttelsen under Arbejdsfortjenesten, for at det kan være af væsentlig Betydning for vedkommende at komme i Arbejde igen. Jeg tror, at det er en væsentlig Fordel ved denne Bestemmelse. Med disse Ord skal jeg anbefale Ændringsforslagene Nr. 2 og 3 paa Flertallets Vegne. De andre 3 Ændringsforslag har jeg jo anbefalet paa hele Udvalgets Vegne.

Jeg har saa kun tilbage at gøre et Par Bemærkninger om et Spørgsmaal, som blev omhandlet mellem den højtærede Minister og mig ved Sagens første Behandling. Det var en Bestemmelse i § 12 i Loven af 8. April 1914, og som gaar ud paa, at Arbejdsledelsesunderstøttelsen i intet Tilfælde maa overstige $\frac{2}{3}$ af Arbejdsindtægten. Jeg udtalte den Gang, at jeg ikke kunde se, at denne Bestemmelse nogetsteds var ophævet, saa at jeg maatte mene, at den som Følge deraf, i alt Fald formelt, gjaldt fremdeles. Jeg kunde heller ikke se, at den var ophævet ved Lov af 27. Oktober 1917, og jeg fandt derfor, at det var saa meget mere ønskeligt, at vi kom til en anden Procentsats, til en anden Bestemmelse med Hensyn til dette Forhold, da vi vist alle erkender, at $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten i mange Tilfælde vilde være en for ringe Understøttelse nu. Der stilles en anden Grænse i samme § 12, nemlig den, at Understøttelsen dog i intet Tilfælde maa udgøre under 50 Øre eller over 2 Kr. daglig. Denne sidste Bestemmelse er klart nok ophævet ved Lov af 27. Oktober 1917, hvorimod den anden Bestemmelse — og den er jo Hovedbestemmelsen —, saa vidt jeg kan se, ikke er ophævet. Den højtærede Minister erkendte ogsaa, at den ikke var ophævet, men han mente, at den maatte forstaaes saaledes, at det kun var de vedtægtsmæssige Understøttelser, dette gjaldt. Jeg ved dog ikke, hvor den højtærede Indenrigsminister vil finde Begrundelsen herfor. I Loven af 8. April 1914 staar jo ikke andet, end at Understøttelsen i intet Tilfælde maa overstige $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten, og skulde det forstaaes saaledes, som Ministeren vil have det forstaaet, at man dertil maatte lægge Dyrtidstillæget efter Lov